

»Fredens Gud være med eder alle! Amen« (Rom 15,33)

Fuld løn!

Kan man modtage fuld løn for et arbejde, man ikke selv har udført? Kan man med god samvittighed modtage en sådan løn for andres indsats?

Det synes apostelen *Johannes* at mene, for han skriver: »Agt vel på jer selv, at I ikke skal miste det, vi nåede ved vort arbejde, men få fuld løn« (2. Johs. 8).

Andres arbejde

Når jeg ser tilbage på mit efterhånden lange liv, fyldes jeg af taknemmelighed for alt det, *andre* har gjort for mig.

Jeg tænker først på mine *forældre*. Hvor de dog arbejdede, for at det skulle gå os børn vel. Ingen af dem havde nogen akademisk uddannelse, men de satte alt ind på, at jeg skulle få det – og den gang var der ikke noget, der hed uddannelsesstøtte fra det offentlige, så mine forældre betalte min uddannelse, og jeg tjente ikke en øre, før jeg var færdig med mine studier og blev ansat i ministeriet.

Så tænker jeg på fru *Karen Harhoff*, der efter min konfirmation åbnede sit hjem for os unge og holdt Bibeltimer for os. Og jeg tænker på den *hvidtske* familie, der gjorde det samme, og jeg tænker på kontorchef *Sivertsen*, der samlede en skare unge studenter og gennemgik Johs. Åbenbaring for os. Hvilken gæstfrihed imod os unge, hvilken omsorg, hvilken udholdenhed! Uden deres indsats for mig havde mit liv set ganske anderledes ud.

Så tænker jeg på kontorchef *Sørensen*, der sled i det for at holde frie møder i *Teknologisk Institut*, hvor jeg bl.a. hørte pastor *Fjord Christensen* gennemgå Gal. 2,20 en hel vinter. Og jeg tænker på de mangfoldige venner, der har bedt for mig, vist mig tillid og omsorg, støttet mig, båret over med mig – og mine tanker går til mine to *hustruer*, der har betydet og betydet mere for mig, end ord kan udsige.

Hvorfor har dyrebare mennesker *gjort* så meget, *ofret* så meget, *ydet* så meget for mig? Jeg har modtaget flere gaver, end jeg kan tælle – jeg har mødt en gæstfrihed i hundredvis af hjem, som ikke kan beskrives – jeg er blevet båret af menneskers forbøn livet igennem – ja, hvor har mennesker dog arbejdet for mig og mit vel!

Skal alt det bare noteres som noget selvfølgeligt? Skal det blot konstateres som kendsgerninger? Eller har de nået noget ved deres arbejde, som jeg ikke må miste?

Jeg ængstes nu og da for, at jeg aldrig fik vist dem, der ydede så meget for min skyld, hvor taknemmelig jeg er. Jeg kan

ikke se tilbage på de mange år uden at fyldes af undrende taknemmelighed – og når jeg møder dem i de evige boliger, vil jeg skynde mig hen til dem for at lade dem vide, hvor taknemmelig jeg er for alt, hvad de ved deres arbejde nåede for mig!

Apostlenes arbejde

Johannes kommer ikke nærmere ind på, hvad hans arbejde bestod i. Apostelen *Paulus* lader os derimod få indblik i, at hans arbejde var, hvad han kalder en *offertjeneste*.

Han (og de andre apostle) var fyldt af Kristi *kærlighed* og derfor rede til ikke blot at arbejde for andres vel, men *bringe ofte* for dem, ja selv at *blive ofret*!

Når jeg ser tilbage på alle dem, der arbejdede for mit vel, da var det just *kærligheden*, der drev dem dertil. Derfor bliver mit hjerte varmt, når jeg tænker på dem.

Og det leder min tanke til Ham, der gav sig selv *som et synd- og soningsoffer* for min skyld!

Således *elskede* Gud, at Han gav sin Søn, den eenbårne – for *min* og *din* skyld!

Og således *elskede* Han mig, at han lagde det på mangfoldige menneskers hjerte at arbejde for min skyld i den *kærlighed*, som udgår fra vor korsfæstede Frelser.

Skal en sådan *kærlighed* bære frugt i mit liv, eller...?

Agt vel på jer selv!

Menneskehjertet er så sygt, at det er ude af stand til at skatte *kærligheden* og ofte afviser den eller negligerer den. Ja, ondskaben inde i hjertedybet hader i virkeligheden den sande *kærlighed*. Det blev afsløret, da Jesus vandrede omkring her-nede og gjorde vel – og det har ikke ændret sig til det bedre siden!

Men Kristus lod sig ikke påvirke af det faldne menneskes onde hjerte! Guds *kærlighed* er større end vor ondskab! Medens vi endnu var hans fjender, døde Kristus på sit kors for vore synders skyld – og dermed *besejrede* Han vor ondskab og fik vore hjerter til at omvende sig til venskab med Ham!

Men ikke nok med det! Han vandt os ved sit offer *den fulde løn og gav os den med det samme!*

Den fulde løn er det evige liv i hele dets fylde uden mangel eller brist. Det er skænket os lige fra begyndelsen af vort nye liv med Herren i hans *Ånd*, og hvis vi ikke mister den fulde løn, vil vi, når vi fremstilles for Kristi domstol, høre ham

sige: »Vel, du gode og tro tjener!«

Det var dette, apostlene ved deres arbejde i *kærligheden* bragte enhver, som de vandt for Herren. Det var også dette, alle de, der arbejdede og bad for mig, rakte mig.

Netop derfor lyder det: »Agt vel på jer selv, at I *ikke skal miste det*, vi nåede ved vort arbejde...!«

Paulus siger det samme til Timoteus med nogle andre ord: »Bevar ved Helligånden, som bor i os, *den skønne skat, der er dig betroet*« (2. Tim. 1,14).

Hvordan?

Udefra og indefra sættes der an på os, for at vi skal miste den herlige skat, der er betroet os, eller nøjes med noget mindre end den fulde løn.

Enhver, der kender sig selv og sine tilbøjeligheder, ved, hvad der *indefra* svækker ham i troen, håbet og *kærligheden*. Men Jesus, der har udvalgt os, ved det endnu bedre. Tal med Ham om det – lad Ham bringe dig den virksomme hjælp – bliv i Ham – bliv i Hans *kærlighed*, da er du fri af dit hjertes ondskab og selvrådighed, som ellers vil svække dig i livet med ham på efterfølgelsens vej! Tag vare på stilheden med Ham i hans ord og i bøn- nen! Frafaldet begynder i lønkammeret!

Farerne *udefra* kan ikke udtømmende beskrives. *Johannes* nævner en bestemt fare, nemlig *forførerne*, der ikke beken- der, at Jesus er Kristus, kommet i kødet, men »går videre« (vers 7 og 9). Hermed beskriver han *den falske åndelighed*, som er mange kristnes fristelse og fare. *Forførerne* får dem til at lytte til, hvad de kalder *Ånden* – d.v.s. de får dem til at lytte til en Gud, som de ikke kan beskrive *konkret*, fordi han kaldes »Ånden«. Men *vor Gud kan beskrives helt konkret*, fordi han har åbenbaret sig i *et bestemt menneske*: Jesus af Nazaret. Når vi lytter til Ham, er det ikke en ubestemmelig »ånd«, vi lytter til, en »ånd«, der indgiver os uforklarlige fornemmelser, indskydelser, følelser og »syner«, nej, vi lytter til Ham i hans *konkrete* ord, som er gemt til os i en ganske bestemt bog: Bibelen!

»Videre« end dertil går vi ikke, thi der gives intet »videre«, d.v.s. intet ud over mennesket *Jesus Kristus*, som er Guds søn, og hans ord, således som det er skænket os i Den hellige Skrift. Kun dertil be- kender *Guds Ånd* sig – derfor er enhver »åndelighed«, der påberåber sig »andre« åbenbarelser end den, der er givet os om Jesus Kristus i Guds ord, slet og ret *forfø-*

relse. Falske syner og drømme og »åbenbarelsen« leder til hjemmelavet fromhed og afholdenhed og ydmyghed og dermed til tab af den fulde løn.

Lad os give vel agt på os selv, at ikke vi holder fast på det hovmod, der vil være som Gud! Under dække af megen ydmyghed og »åndelighed« skjuler det religiøse hovmod sig ofte – og sammen med det tab af den fulde løn, som en anden, nemlig vor Frelser og Herre, har vundet til os og skænket os gennem andre menneskers arbejde for os.

Kærligheden

At være elsket uden at have gjort sig fortjent eller værdig dertil er det mest ydmygende af alt.

Derfor står det faldne menneske denne kærlighed imod, thi det vil ikke ydmyges.

Men når Gud i sin nåde åbenbarer en fortvivlet synder *denne kærlighed*, er den tilværelsens mægtigste kraft. Den er så

overvældende, at den sætter den trælbundene vilje fri af alle bånd og forbehold, så den benådede synder intet andet ønske har end at gøre alt af hjertet for Ham, der har elsket ham sådan og lige fra begyndelsen skænket ham hele den himmelske verdens åndelige velsignelse, d.v.s. den fulde løn!

Tjeneste er fra da af intet andet end udtryk for *taknemmelighed*. Han har fået den fulde løn for intet og bevarer den i taknemmelighedens utrættelige hengivenhed, tilbedelse og efterfølgelse.

Tanken på at gøre sig fortjent til den er aldeles udelukket – hvordan skulle en synder nogen sinde kunne gøre sig fortjent til den fulde løn hos Gud?

Nej, han *bliver i Kristi kærlighed til ham* – en kærlighed, der overvælder ham mere og mere, alt som han lærer den at kende og lærer Ham, der har elsket ham sådan, at kende.

Han føler ikke, at han skal »leve op til« en sådan kærlighed – hvordan skulle

han kunne det? Nej, han er *omsluttet af den* og lever derfor *i den* og forbliver *i den*!

Således er evangeliet dag for dag *Guds kraft* – han mister ikke, hvad Herren har vundet til ham, men bevarer den fulde løn, som forekommer ham mere og mere vidunderlig.

Nu er han fri til også at vise mennesker, ikke mindst dem, der har arbejdet for ham, sin taknemmelighed – noget, han heller aldrig føler, han bliver færdig med!

Og nu er det også hans længsel og mål, at han ved sit arbejde rækker andre den fulde løn. Ja, det er hans største glæde – og tillige hans største bekymring, at de andre skal miste, hvad han nåede ved sit arbejde.

Lad os, kære venner, arbejde i den kærlighed, der udgår fra vor korsfæstede og opstandne Frelser, så andre kan få den fulde nådeløn ligesom vi selv – alt til Herrens ære og glæde!

For alle mennesker

Det lyder næsten overspændt, at jeg, lille menneske, kan betyde noget for *alle* mennesker. Jeg ved jo, hvor ubetydelig jeg er, og jeg ved også, at der er mere end fire milliarder mennesker på jorden. Tanken: at jeg skulle kunne betyde noget for alle disse, er absurd!

Det gør ikke noget, at du til at begynde med tænker således, thi det beviser, at du ikke har for høje tanker om dig selv. Men du må ikke stædigt afvise den tanke, at du trods din ubetydelighed dog kan få betydning for alle mennesker på jorden, thi Ordet påbyder dig at bede for *alle* mennesker – og du anser vel ikke bønnen for betydningssløs.

Lad os betragte vor »betydning« nærmere i Ordets lys!

Frelsen

Paulus siger, at det er troværdig tale og fuld modtagelse værd, at Kristus Jesus kom til verden for at frelse *syndere*.

Hvilke syndere kom Han for at frelse? *Paulus* siger videre, at han er den *største* af alle syndere, og at han er blevet et *eksempel* på dem, der skal komme til tro på Herren og få evigt liv (1. Tim. 1,15-16). Hvis du nu er frelst efter *Paulus'* eksempel, da føler du dig som den største af alle syndere. Ja – og da siger du: Når Jesus har kunnet frelse mig, den største af alle syndere, så er der ingen, han ikke kan frelse!

Ja, netop! Frelsen gør det umuligt for os at afskrive et eneste menneske. Den giver os tro og håb for *alle* andre. Den udelukker, at vi roser os af noget som helst

hos os selv, så vi hæver os en lille smule over nogen anden. Den skaber en uophørlig lovprisning og taksigelse i os og styrker os dermed i troen dag for dag. Vi har oplevet Guds nådes storhed over al vor synd og hele vort fordærv, derfor er vi forvissede om, at *Paulus* ikke overdriver, når han siger: »hvor synden blev større, blev nåden end mere *overvættets rig*« (Rom. 5,20).

Derfor begynder vi at bede for andre mennesker; vi kan ikke andet – og vi ved, at Gud, der har villet frelse mig, den største af alle syndere, også vil, at de skal frelses og nå til erkendelse af sandheden.

Forbønnen

Når vi går i forbøn for andre, oplever vi, at det er et *værn om vore tanker og følelser*. Vi møder jo nogle, som vi enten ikke synes om, eller som gør os noget ondt – men går vi i forbøn for dem, da værner vi vore sjæle imod, at noget ondt skal trænge ind i os og besmitte os indvendig. Vor hensøvede broder *Chr. Ramild* sagde til os: »Det gør ikke noget, at mennesker gør os ondt, blot de ikke gør os onde – men det bestemmer vi selv!« Apostelen *Peter* siger: »Hvem kan volde jer ondt, når I er nidkære for det gode« (1. Peter 3,13) – hvad er bedre end at gå i forbøn for enhver, der voldes os ondt! Således værnede *vor Herre Jesus* sin sjæl, da han hang på korset, og hans fjender dyngede al deres ondskab ind over ham, thi han bad for dem: »Fader! forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør!«

Forbønnen er ikke blot et værn imod bitterhed og onde tanker, men også imod *snæversyn* og *hertekulde*. Vi hører daglig om så megen nød ud over jorden, at det til sidst næsten ikke gør indtryk på os mere. Men sæt en liden stund til side – gå, som *N. P. Wetterlund* i sin tid gjorde, ind i dit kammer og gør dig til eet med de sultende, de grædende, de sørgende, de døende, idet du bærer dem frem for Gud i inderlig forbøn og påkaldelse, og du skal ikke blot være dem til usigelig gavn, men også frelse dig selv fra hertekulde, snæversyn, utilfredshed og megen anden kødelighed.

Ja, du skal erfare, at den skjulte tjeneste i lønkammeret er den *højeste* tjeneste; derfor formaner *Paulus* os *allerførst* til den!

Allerførst

Paulus skriver: »Allerførst formaner jeg da til at frembære bøn, påkaldelse, forbøn og tak for alle mennesker!« (1. Tim. 2,1).

Det er vanskeligt at sige, hvilken nuanceforskkel der er imellem bøn, påkaldelse og forbøn – men ordet »påkaldelse« er særligt forjættelsesfyldt, idet det leder vore tanker hen til, at »enhver, som påkalder Herrens navn, skal blive frelst« (Ap. G. 2,21). Det opmuntrer os til at bede i tro og med fuld fortrøstning, så vi aldrig lader vore hænder synke i opgivende træthed.

Og jeg lille, ubetydelige menneske får af apostelen at vide, at jeg har det høje kald og den herlige forret: at bede og takke for *alle* mennesker på hele jorden! Til lægger Gud den Almægtige min bøn for

alle mennesker nogen betydning? Ja, det gør Han, og det er det vidunderlige!

Gud kender enhver skabning, ethvert menneske, ethvert dyr, alt, hvad der rører sig – han er enhver skabning nær. Han hører deres gråd, deres råk, deres suk – han ved, hvordan de netop nu i dette øjeblik har det – og en dag vil han stå op for arnes og lidendes råk.

Han inddrager dig og mig i sin hellige og herlige gerning for hele skabningen; derfor minder han os om *Afrika* – om *Kina* – om *Indien* – om alle mennesker – og vi får lov til at øve præstetjeneste, d.v.s. forbønstjeneste for dem!

Når vi sætter en stund til side til forbøn, er det ofte, som om de, vi skal bede for, melder sig af sig selv og står usynligt foran os, som om de siger til os: »Bed for os!«

Det kan være *enkeltpersoner* – det kan være *folkeslag* – det kan være *kontinenter* – og vi slutter ofte med som i en sum at lægge alle mennesker overalt på jorden i Skaberens hænder og bede Ham om at tage sig af dem.

Paulus siger, at vi skal frembære bønner for dem, men han siger ikke, hvorledes vi skal bede. Det overlader han til Helligånden. Han minder os ofte om mønsterbønnen, som vi kalder Fader vor, og som begynder med disse herlige ord:

Vor Fader – altså ikke blot *min* Fader, ikke blot en bestemt gruppes Fader – men *alles* Fader.

DU, som er i Himlene – d.v.s. du, som, hvis du var på jorden, kun kunne være *nogle* nær, men som er i Himlene og derfor nær hos *hver eneste* af dine skabninger,

helliget vorde dit Navn – her, hvor jeg er – men også alle andre steder – i Afrika – i Kina – overalt – så alle mennesker lærer at kende, hvor hellig du er, og hvor god,

komme dit Rige – med alt, hvad det indebærer for menneskene, der træller under fremmede magter,

ske din vilje her på jorden, som den sker i Himmelen – vidunderligt at frembære denne mægtige bøn i dag – kan noget større ske, end at Guds vilje sker på jorden – lad os aldrig aflade med at frembære denne kraftige bøn!

giv os i dag (hver dag) vort daglige brød – og med »os« tænker du ikke blot på dig og dine, men på *alle* mennesker, og du spørger Ham om, hvad du skal gøre for de sultende og fortvivlede,

forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere – nu er vi små – vi har skyld – større skyld, end vi forstår – og vor skyld er medskyldig i verdens nød – åh, Gud, forlad os den, som også vi forlader vore skyldnere, thi naturligvis kan vi ikke regne med din forladelse, hvis vi øn-

sker »lige for lige« med vore skyldnere – forlad alle mennesker deres skyld – du vil jo, at alle mennesker skal frelses,

og led os ikke i fristelse – nu er vi *endnu mindre* – behøver vi, der frembærer forbøn for alskabningen, virkelig at bede denne bøn for os selv? Gud frister jo ingen, allermindst en forbeder! Ja, men vær ikke selvsikker! Vær ikke stor på det overfor Gud – slet ikke når du beder! Frygt derimod Gud, og modtag aldrig et øjeblik hans nåde som en selvfølge!

men fri os fra det onde – så lille er du – og denne bøn fra så lille og ubetydeligt et menneske som du, den største af alle syndere, hører og besvarer Gud – dermed fatter du, at han også vil fri alle andre af det ondes og den ondes magt – du kan bede med fortrøstning og forvisning derom!

thi dit er Riget og Magten og Æren i evighed! Amen! – du bad: »komme dit Rige« – men du slutter: »Dit er Riget« – altså allerede *nu i dette* øjeblik – og hans Rige omslutter og behersker alle andre riger – de er kun en dråbe på en spand, et fnug på en vægt for ham.

Nu fatter du, hvorfor apostelen påbyder dig at frembære bøn for *konger*, jordens herskere! Mange af dem øver usigeligt ondt imod deres folk, men din bøn har større magt end deres ondskab, thi du beder til al *jordens Herre*, der indsætter og afsætter konger, og som bøjer kongers hjerte som vandbække i sin hånd (Ordsp. 21,1). Hvad var den mægtige Nebukadnezar, verdensherskeren, imod Ham? Hvad er vor tids såkaldte »store« imod Ham?

Det er Gud, der styrer nationerne og leder menneskenes historie frem til sit mål. Derfor beder vi i tillid og taknemmelighed til Ham for konger og alle i høje stillinger, uden at vi dermed føler os selv store på det!

Vi vænner os til ikke at møde et menneske uden at betro ham/ hende til Gud i bøn. På den måde beder vi også for alle mennesker – nemlig alle, *som vi møder!*

Men vi bryder os ikke om at tale for meget derom, thi det er en skjult tjeneste, og den skal forblive skjult – ved for megen omtale mister den sin kraft.

Frembære

Paulus skriver, at vi skal frembære bøn, forbøn og tak for alle mennesker. Hvorfor nøjes han ikke med at sige, at vi skal bede for dem alle?

Han vil understrege, at bøn ikke er noget, vi *frembringer*, men noget, vi *frembærer*. Bønnen kommer ikke fra os, men fra Gud. Var det vor frembringelse, havde den næppe større betydning; men bønnen kommer fra Gud og frembæres af os »tilbage til« Gud – derfor har den så stor be-

tydning.

Præsterne i den gamle pagt *frembar* de forskellige ofre for Gud (3. Mos. 1,5, 13, 15, m.v.); det er altså præstetjeneste, vi får lov til at deltage i, når vi *frembærer* vore bønner for den levende Gud. Men i modsætning til deres tjeneste er vor hverken knyttet til bestemte lejligheder eller bestemte tider – det er en *uafsladelig hverdagstjeneste*, som står i den dybeste og inderligste samklang med Ham, i hvis navn vi træder frem for Gud den allerhøjeste og *frembærer* vore bønner.

Vi vover aldrig en eneste gang at træde frem med vore bønner for Gud i vort eget navn. Han ville da være som en fortærende ild, der tilintetgjorde os såvel som vore bønner. Vi træder kun frem i vor Herres Jesu navn, d.v.s. i hans navn, som *frembar sig selv som et lydefrit offer* for Gud og dermed rensede vor samvittighed, så vi kan tjene den levende Gud (Hebr. 9,14).

Når vi således træder frem for Gud i hans navn og *frembærer* vore bønner og taksigelse for alle mennesker, da fryder vi os også over at være i samklang med ham, der altid træder frem til bedste for os – der føjes megen røgelse til de helliges bønner på guldalteret!

Taksigelse

Paulus siger imidlertid ikke blot, at vi skal frembære bøn, påkaldelse og forbøn for alle mennesker, men han slutter med at tilføje, at vi også skal frembære *taksigelse* for dem.

Det er et yderligere værn om vore sjæle, thi når jeg takker for alle mennesker, også mine fjender, da er jeg helt fri af enhver kødelig indstilling til dem.

Når vi er stille for Gud, ser vi, at der ikke findes noget menneske, vi kun kan klage over, men aldrig takke for. Hvert eneste menneske giver os grund til taksigelse.

Hvert eneste menneske er Guds skabning og er noget, intet andet menneske er.

Hvert eneste menneske er omsluttet af de herlige ord: »Gud vil, at alle mennesker skal frelses og komme til erkendelse af sandheden«.

Hvert eneste menneske er altså dyrebart for Gud – skulle jeg da ikke kunne frembære tak for ham/hende?

Men den, jeg tænker på, har skuffet mig så usigeligt og voldt mig så meget ondt! Ja, men det må du betragte i *Guds lys!* Da ser du, at Gud har tilladt det, og at det derfor skal samvirke til dit bedste. Og du ser også, at de skuffelser og sorger, han har påført dig, trykker dig nærmere ind til Gud, så du må bede mere! Er det ikke en grund til at takke Gud for ham?

Således *frembærer* du taksigelsen for ham, måske som et offer, og din taksigelse

baner vej for, at du skal *se Guds frelse* – både for dig selv og for ham/hende, du beder og takker for.

Således bevarer taksigelsen både dig og ham, som du beder og takker Gud for. Bøn, påkaldelse og forbøn for alle mennesker er altid sammenvævet med taksigelsen for dem alle.

Når man er taknemmelig for et menneske, selvom vedkommende har påført en mange skuffelser og smerter, da møder man ham/hende med en *ægte kærlighed*. Og det behøver enhver!

Sådan møder Gud altid os. Og sådan opdrager han os til at møde alle mennesker, altså *ethvert* menneske uden und-

tagelse. Taksigelsen forvandler budet: »Du skal elske din næste som dig selv!« til evangelium og virkelighed!

Hvor er apostelens »*allerførste*« dog en hjælp i vort liv på alle livets områder. Derfor vil vi »*allerførste*« gøre, som han siger! Således får vi lov til ved vort arbejde at skaffe andre *fuld løn!*

Håbets Gud

I *Mattæus-evangeliet* læser vi gang på gang, at »alt dette skete, for at det skulle gå i opfyldelse, som Herren talte ved profeten...«

Første gang, vi hører dette, er i forbindelse med *Jesu fødsel*. Profeten *Esajas* havde for mere end femhundrede år siden sagt: »Se, jomfruen skal blive frugtsom og føde en søn« – og nu var det gået i opfyldelse (Matt. 1,22-23)!

Mattæus skriver, at dette skete, *for at* det, som *Esajas* havde sagt for så mange år siden, skulle gå i opfyldelse. Han nøjes ikke med at sige, at det skete, *som* profeten havde sagt – men understreger, at det skete, *for at* profetens ord skulle gå i opfyldelse!

Hvad *Esajas* havde sagt, var altså et ord, der skabte og gennemførte, hvad det nævnede! De mere end fem hundrede mellemiggende år havde ikke berøvet det profetiske ord dets skabende kraft!

Nej, thi profetens ord var *Guds* ord, og det taber aldrig noget af sin kraft til at skabe og gennemføre, hvad det udsiger. Årene slider ikke det mindste på Ordet. Derfor siger Herren gennem profeten: »Se, hvad jeg forudsagde, det er sket« (*Esaj.* 42,9).

Skriften indeholder adskillige guddommelige ord, der endnu ikke er sket – ord, som taler om vor Herres *Jesu Kristi* genkomst og alt, hvad der følger deraf. Der er gået årtusinder, siden de blev sagt, men alle disse år har ikke haft den ringeste indflydelse på *Guds* ord. Det vil ske, som Herren har sagt. *Guds* ord har altid kraft til at gennemføre, hvad det siger.

Det er i denne sammenhæng, Paulus kalder Gud for *Håbets Gud* (Rom. 15,13). Gud har sagt herlige ord om, hvad der sker, når Han griber endegyldigt ind og synligt opretter sit Rige. Det ligger endnu i fremtiden og er altså uopfyldte ord. Men disse ord om Jesus er vort håb.

Vi har måske mange rent *menneskelige* håb til fremtiden, men de er som alt menneskeligt usikre. Vi ved ikke, om de går i opfyldelse.

Men det håb, *Gud giver os* i sit ord, har intet usikkert eller uvist ved sig, thi hvad Gud forud har sagt, det sker i hans

time.

Håbets Gud fylder Jer

Det håb, Gud har givet os, går ud på, at en dag skal alle hedningefolk prise Gud sammen med Israels folk. En dag skal Gud genoprette alt. En dag skal der ikke mere være en eneste mislyd i hele skabningen. En dag nyskaber Gud himmel og jord og lader retfærdigheden bo der. En dag er døden død, og Gud bor hos sit folk. En dag ser vi Jesus, som han er, og bliver ham lige. En dag sidder vi til bords med *Abraham, Isak* og *Jakob* og alle de andre, der gik forud for os.

Og det er ikke et usikkert håb, som er udsprunget af vore ønskedrømme, thi Gud har sagt det – derfor vil det ske, som Han har sagt!

Bliver dette håb levende for vort indre menneske, så det fylder vor tanke og sætter sig fast i vor bevidsthed, da bringer det glæde og fred med sig, thi når det er sikkert og vist, at vor fremtid er så lys og herlig, som Gud siger, da har vi sandelig noget at glæde os til – vi tager allerede nu forskud på glæden, fordi vort håb ikke rummer det mindste element af usikkerhed, men er sikkert og urokkeligt, som Gud selv, der har sagt det.

Og når vi glæder os inderligt til, at vort håb bliver konkret virkelighed, da bliver vi endnu *rigere i håbet*. Jesus har sagt, at den, der har, ham skal der gives, men den, der ikke har, fra ham skal det tages, som han har. Vi, der har det faste håb, skal få – hvad skal vi få? – vi skal få en rigdom i håbet – og når håbet bliver virkelighed, overgår det alt, hvad vi havde forventet! Men den, der ikke har dette håb, fra ham skal endog det usikre håb, som han gik rundt med, tages. Det levende håb »belønnes« med endnu mere håb, d.v.s. med en rigdom i håbet, som ingen kan skabe uden Gud!

En sådan rigdom sætter os i stand til at bære de nærværende genvordigheder uden at miste glæden og freden. Er vi rige i det Gud-givne faste håb, der snart bliver virkelighed, da resignerer vi aldrig og lader aldrig hænderne synke ned i mismod.

Vi skal gennem mange trængsler indgå

i *Guds* rige – det er sandt – men trængslerne virker udholdenhed, og udholdenheden prøvet fasthed, og den prøvede fasthed virker håb – håb, som aldrig bliver til skamme, thi allerede nu er *Guds* kærlighed udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som blev os givet – hvad da, når vi ser Ham ansigt til ansigt! Da gør hans kærlighed ende på alt det, der nu trykker os og gør os trætte, o.s.v. – og da arver vi al Hans herlighed!

Dette herlige håb gør os stærke i troen – stærke i at bevare håbet for dem, Gud har lagt på vort hjerte. Det ser måske håbløst ud for dem, og de er måske selv skyldige deri. Men også de skal engang sammen med os og Israels folk prise Gud for hans barmhjertigheds skyld. Det håb, Gud har givet os, er lige så stort som *Guds* hjerte, af hvilket håbet er udsprunget. Det er ikke vort personlige håb – men det er *Guds* håb, vi har med at gøre. Derfor opgiver vi aldrig håbet for noget menneske, hvor håbløst det end ser ud.

Så er vi fyldt med *al* glæde og fred i troen – der hersker ikke nogen nervøsitet i troen – derfor kan vi bede på en ny måde, nemlig med glæde og fred, d.v.s. med *overbevisning*. Derfor kan vi flytte bjerge af håbløshed og umulighed og uoverkommelighed og sætte fanger fri.

Håbet giver os en forsmag på den evige herlighed – og enhver sådan forsmag skænker glæde og fred og kraft i troen og troens bøn.

Håbets opfyldelse

Når *Guds* håb går i opfyldelse, oplever vi frelsen i dens ubegrænsede fuldkommenhed. Vi får opstandelseslegemer og ser da, hvad intet øje kunne se, og intet menneske kunne forestille sig af herlighed.

En del af frelsen er, at vi ser, at Gud gjorde langt mere, end vi kunne bede om eller forstå. Han mere end besvarer vore bønner og indfrier vore forventninger. Han er større i sin kærlighed, end vi kunne fatte.

Det fornemmer vi imidlertid allerede nu, når håbet står os levende for øje; derfor fordriver *Guds* håb al håbløshed.

Der skal imidlertid ske forfærdelige

ting på jorden, før vor Herre Jesus kommer igen med opfyldelsen af det salige håb. Det ser ud, som er det forfærdelige allerede begyndt.

Det vil tage til i gru og brede sig ud over hele jorden. Mennesker vil komme til at dåne af rædsel.

Men intet sker på tværs af Guds vilje. Også dette har Han *sagt forud*. Derfor *må* det ske, thi hvad Gud forud har sagt, har skabende og bestemmende kraft.

Lad os løfte vore hoveder, thi vor forløsning er nær! Lad os vælge lønkammeret frem for larmen. Lad os opmuntre hverandre til ikke at blive trætte.

»Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finde troen på jorden?« Sådan sagde vor Frelser (Luk. 18,8) for at indskærpe os, at troen vil blive prøvet hårdt.

Intet styrker troen mere end det levende håb, som Håbets Gud har givet os. Ligesom den fattige enke ikke lod sig afvise af den uretfærdige dommer, fordi hun ikke

glemte sin ret, således lader den, der er rig i håbet ved Helligåndens kraft, sig ej heller overvælde af, at alt ser mere og mere håbløst ud.

Han ved jo, at Guds domme er *en del af det evige evangelium*: »Frygt Gud og giv ham æren, thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed Ham, der har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene« (Johs, Åbenb. 14,7).

Da Esajas' profeti, om at jomfruen skulle undfange og føde en søn, gik i opfyldelse, var der ingen i samtiden, der ventede det uden Gud, der holdt fast ved sit ord og opfyldte det. End ikke jomfruen selv vidste, at hun var den, Gud gennem Esajas havde talt om, før engelen kom og kundgjorde hende det.

Og dog fandt Gud *troen* hos hende og hun prises salig, fordi hun troede!

Kan være, det levende håb er tilsvarende svagt hos Guds børn, når Guds vrede skåle udtømmes over jorderige – dog skal det ikke glippe for Gud! Han holder

sine fast og fører dem frem til al hans herlighed!

Håbet gør os ikke stærke i troen på os selv – men Guds håb bevarer den tro, der sejrer over verden, i os alle – og den tro er »kun« den urokkelige tillid til Ham, der – medens vi endnu var hans fjender – gik i døden for os!

Gud er *Håbets Gud* i *dobbelt* betydning:

(1) Hans mål er at gøre ende på satan, synden og døden og oprette sit herlighedsrige synligt.

(2) Hans mål er, at du og jeg skal arve dette Rige sammen med Jesus Kristus, vor Frelser, Herre og Forløser.

Og det er ikke et usikkert håb, hverken hvad angår punkt 1 eller punkt 2!

Så er vi da rige i Håbet ved Helligåndens kraft, idet vi i troen er eet med Gud i hans håb!

Kom, Herre Jesus, kom snart!